



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **V. G.**, zastoupen JUDr. Helenou Tukinskou, advokátkou se sídlem J. V. Sládka 1363/2, Teplice, proti žalovanému: **Celní ředitelství Ústí nad Labem**, se sídlem Elišky Krásnohorské 2378/24, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 12. 2008, č. j. 15 Ca 124/2008 – 35,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 12. 2008, č. j. 15 Ca 124/2008 - 35, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 12. 2008, č. j. 15 Ca 124/2008 - 35, byla zrušena rozhodnutí žalovaného (dále jen „stěžovatel“) ze dne 5. 5. 2008, č. j. 1957-02/08-200100-21 a č. j. 1957-03/08-200100-21, a současně i dodatečné platební výměry Celního úřadu Ústí nad Labem (dále jen „celní úřad“) ze dne 18. 9. 2007, č. 64/2007 a č. 65/2007, jimiž bylo žalobci (dále jen „účastník řízení“) doměřeno clo a daň z přidané hodnoty za dovoz osobních vozidel specifikovaných v těchto rozhodnutích a věc byla vrácena stěžovateli k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku krajský soud konstatoval, že účastník řízení dovezl v dubnu a září 2003 ze Spolkové republiky Německo osobní automobily, které celním orgánům deklaroval jako osobní automobily evropských továrních značek (Opel a Ford). Podle názoru krajského soudu účastník řízení chybně spojuje zahájení procesu ověřování důkazu původu podle čl. 32 Protokolu č. 4 k Evropské dohodě zakládající přidružení mezi Českou republikou na jedné straně a Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na straně druhé (dále jen „Dohoda o přidružení“), která byla publikovaná pod č. 7/1995 Sb., s procesem zahájení následné kontroly ve smyslu ust. § 127 zákona č. 13/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní zákon“). V předmětných věcech je evidentní, že u účastníka řízení nebyla prováděna následná kontrola spojená s kontrolou obchodních dokladů a účetních záznamů vztahujících

se k údajům v příslušném celním prohlášení, když celní úřad přikročil k následné verifikaci osvědčení o původu dovážených vozidel ve smyslu čl. 32 Protokolu č. 4 k Dohodě o přidružení. Účastníkovi řízení bylo písemně sděleno, že na základě výsledků následné verifikace je u něj zahájeno daňové řízení ve smyslu čl. 220 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 Celní kodex Společenství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní kodex“) a § 46 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) a že mu bude doměřen celní dluh v důsledku neoprávněně přiznaných preferencí. Účastník řízení byl tedy výslovně vyrozuměn o účelu řízení, a proto nemohl opodstatněně nabýt dojmu, že u něj byla zahájena následná kontrola ve smyslu ust. § 127 celního zákona. Jako zcela nedůvodné pak krajský soud vyhodnotil stěžovatelovy námitky týkající se neoznámení zahájení následné kontroly, nemožnosti vyjádřit se ke všem důkazům a zúčastnit se dokazování v rámci následné kontroly. V této souvislosti uvedl, že neshledal, že by došlo v předchozích řízeních k nějakému zkrácení procesních práv účastníka řízení, zejména práva vyjádřit se k předmětu řízení a nahlížet do spisu. Z obsahu správních spisů totiž vyplývá, že byl v oznámení ze dne 6. 3. 2006 a ze dne 14. 7. 2006 vyrozuměn o svých právech, ale nevyužil je. Krajský soud rovněž neshledal, že by celní orgány postupovaly vůči účastníkovi řízení zaujatě. Následné ověřování původu dovážených vozidel jsou celní orgány dovážející země činit kdykoliv namátkově nebo tehdy, jestliže mají opodstatněnou pochybnost o pravosti předložených dokumentů, o původu výrobků v nich uvedených nebo o splnění jiných podmínek stanovených tímto předpisem. V případě účastníka řízení měl celní úřad takové pochybnosti, a to v důsledku zjištění učiněných v jiných jeho dovozních případech. K údajnému marnému uplynutí lhůty pro doměření celního dluhu podle čl. 201 a čl. 221 odst. 3 celního kodexu krajský soud uvedl, že oba dovozní případy se uskutečnily před 1. 5. 2004, tedy před vstupem České republiky do Evropské unie. Celní kodex se však stal pro Českou republiku závazným až vstupem do Evropské unie, a proto ohledně předmětných dovozů nepřicházela jeho aplikace v úvahu. Běh lhůty, ve které bylo možné sdělit celní dluh, u dovozních případů z doby před vstupem České republiky do Evropské unie, byl upraven jednak v celním zákoně ve znění účinném do 30. 4. 2004 a jednak v Aktu o podmínkách přistoupení deseti států včetně České republiky a o úpravách smluv, na nichž je založena Evropská unie, ze dne 16. 4. 2003, a to v příloze IV, část 5. Celní unie bod 13. V tomto bodě v poslední větě je výslovně uvedeno, že pokud vznikl celní dluh přede dnem přistoupení, tak vybrání uskutečňuje nový členský stát ve vlastní prospěch za podmínek platných v tomto státě. V předmětných věcech byl tedy pro běh lhůty ke sdělení celního dluhu určující celní zákon ve znění účinném do 30. 4. 2004, konkrétně pak ust. § 268. Před marným uplynutím lhůty k doměření celních dluhů stěžovateli, které vznikly v dubnu a září 2003, v důsledku oznámení ze dne 6. 3. 2006 či ze dne 14. 7. 2006 došlo od 31. 12. 2006 k novému běhu tříleté prekluzivní lhůty, která měla bez dalšího uplynout dnem 31. 12. 2009. Do tohoto data ovšem nejen, že byly vydány oba dodatečné platební výměry, nýbrž o nich bylo i pravomocně rozhodnuto v odvolacích řízeních. K tomu, aby bylo zboží dováženo do České republiky bez cla, je třeba, aby mělo preferenční původ státu z Evropského společenství (dále jen „Společenství“), popř. České republiky, a to výlučně podle podmínek stanovených Dohodou o přidružení. Preferenčním původem zboží se tedy rozumí původ v určité zemi, s níž je spojeno nějaké zvýhodnění. Není tedy rozhodné, zda je předmětem dovozu zboží, u něhož je velká pravděpodobnost, že bylo vyrobeno v zemích Společenství, či dokonce v České republice, jak tomu je u vozů zn. ŠKODA, nebo zboží, které mohlo být vyrobeno kdekoli na světě, jelikož nelze přiznávat zvýhodnění pouze na základě intuitivně určeného nebo očividného původu zboží. Nárok na

poskytnutí celních preferenčních výhod plynoucích z Dohody o přidružení je možné přiznat jen při předložení některého z důkazů původu zboží striktně stanovených v Protokolu č. 4 k této Dohodě, jehož pravost a správnost byla potvrzena při následné verifikaci celními orgány vývozní země. Jedním z důkazů původu zboží je prohlášení na faktuře vystavené vývozcem, který je povinen při následné verifikaci prokázat, a to výhradně stanoveným způsobem, kontrolním celním orgánům vyvážející země správnost tohoto prohlášení. Za důkaz původu zboží je možno považovat vedle průvodního osvědčení EUR.1 a prohlášení na faktuře i podpůrné dokumenty ve smyslu čl. 27 Protokolu č. 4 k Dohodě o přidružení. Nicméně tyto podpůrné dokumenty, jakož i další stěžovatelem navrhované důkazy (prohlášení dodavatelů jednotlivých továrních značek vozidel o jejich původu, znalecké zkoumání původu dovážených vozidel, rozbor VIN jednotlivých vozidel, výsledk jednotlivých vývozců či původních vlastníků vozidel), měl možnost uplatnit pouze vývozce v rámci verifikačního řízení. Dovožci ani celním orgánům není dána jakákoliv možnost následně ověřovat důkazy původu zboží. Vymezení důkazu původu, osoby příslušné k jeho vystavení a celních orgánů příslušných k jeho ověření v Protokolu č. 4 k Dohodě o přidružení je upraveno taxativně a je zcela svěřeno do kompetence vývozce a celních orgánů vývozní země. Účastník řízení jako dovozce ani celní orgány dovozní země tedy nejsou oprávněni do těchto kompetencí vstoupit. Protože návrh účastníka řízení na prokázání původu dovážených vozidel náhradním způsobem nebo jiným způsobem, tj. mimo verifikační řízení, nemá oporu v Protokolu č. 4 k Dohodě o přidružení, krajský soud neshledal, že by stěžovatel pochybil, pokud toto dokazování odmítl provést. Z téhož důvodu krajský soud neprovedl účastníkem řízení navrhovaný důkaz znaleckými posudky k dováženým vozidlům. Podstatnou je pouze otázka, zda následná verifikace provedená německými celními orgány byla učiněna náležitým způsobem, aby na základě jejích výsledků mohly české celní orgány legitimně konstatovat, že nebyly odstraněny jejich pochybnosti o pravosti předmětných dokladů (kupních smluv či faktur), popř. pochybnosti o pravosti prohlášení na nich uvedených, a tudíž že nebyl prokázán preferenční původ dovážených vozidel. V daném případě německé celní orgány oslovily jednotlivé vývozce podle údajů uvedených v kupních smlouvách či na fakturách, které účastník řízení předložil. Preferenční původ nebyl dováženým vozidlům přiznán proto, že vývozci nebyli schopni předložit podpůrné doklady týkající se původu vozidel, a proto je nelze pokládat za původní ve Společenství. S tímto závěrem celního úřadu, který akceptoval i stěžovatel, však krajský soud nesouhlasil. Vývozci v rámci verifikačních řízení nezpochybnili vyhotovení a podepsání kupních smluv či faktur včetně prohlášení o původu zboží, pouze nebyli schopni předložit podpůrné podklady týkající se původu zboží. Podle názoru krajského soudu nepředložení těchto podkladů samo o sobě nemohlo vést k závěru, že dovážené zboží nelze pokládat za zboží původní. K tomu, aby mohl být učiněn závěr o nepůvodnosti tohoto zboží, je třeba, aby české celní orgány měly konkrétní pochybnosti o pravosti kupních smluv či faktur, popř. prohlášení na nich uvedených, přičemž tyto pochybnosti, pro které nebyly celní preference přiznány, musí v dostatečné míře podchytit v jednotlivých správních spisech a blíže rozvést ve svých rozhodnutích. České celní orgány tak v předmětných případech neučinily, což krajský soud posoudil jako vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 2 Afs 34/2007 - 69. Podle názoru krajského soudu lze závěr vyslovený v tomto rozsudku vztáhnout i na případy, kdy verifikační řízení přineslo nejednoznačné výsledky původu zboží, když vývozci sice nepředložili podpůrné

doklady týkající se původu vozidel, ovšem potvrdili pravost kupních smluv či faktur včetně prohlášení o původu vozidel.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Názor krajského soudu, že verifikační řízení přineslo nejednoznačné výsledky, považuje stěžovatel za nesprávný. Následná verifikace byla provedena způsobem stanoveným v Protokolu č. 4 a jejím výsledkem bylo jednoznačné zjištění, na jehož základě nebylo možné dovážena vozidla pokládat za původní ve Společenství. Podle čl. 21 odst. 3 Protokolu č. 4 je vývozce vystavující prohlášení na faktuře povinen kdykoli na požádání celních orgánů vyvážející země předložit všechny nezbytné doklady prokazující původ výrobků a splnění ostatních podmínek tohoto protokolu. Čl. 28 odst. 2 Protokolu č. 4 pak stanoví vývozci povinnost uchovávat po dobu nejméně 3 let kopie prohlášení na faktuře a dokumenty zmíněné v čl. 21 odst. 3. Jestliže tedy vývozce nebyl při následné verifikaci schopen předložit podpůrné doklady k prohlášení na faktuře, lze z toho usuzovat, že je neměl ani v době, kdy prohlášení na fakturu uvedl, a nemohl tedy toto prohlášení na fakturu uvést. Podle názoru stěžovatele nelze na daný případ aplikovat závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 2 Afs 34/2007 - 69. Předložení podpůrných dokladů je jednou ze základních podmínek pro oprávněnost uvedení prohlášení na faktuře, že výrobky jsou původní ve Společenství nebo České republice. Z těchto důvodů nelze za situace, kdy při následné verifikaci vývozce nebyl schopen předložit podpůrné doklady, vyvozovat, že postverifikační řízení nemohlo být provedeno, resp. že přineslo nejednoznačné výsledky. Z vyjádření německých celních orgánů jednoznačně vyplývá, že vývozce nebyl schopen předložit žádné podpůrné doklady a vozidla nelze pokládat za původní ve Společenství ve smyslu Protokolu č. 4 k Dohodě o přidružení. Výsledky následného ověření tak zcela potvrdily pochybnosti celního úřadu uvedené v žádostech o následnou verifikaci a podle názoru stěžovatele není nutné tyto pochybnosti dále konkretizovat jako v případech, kdy postverifikační řízení nemohlo být provedeno z důvodu, že vývozce nebyl dohledán, resp. zjištěn, na adresách uvedených ve fakturách. Na základě výše uvedeného stěžovatel navrhl, aby napadený rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Účastník řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na svou žalobu podanou v této věci a dále uvedl, že stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje i skutečnosti, které před vydáním napadeného rozhodnutí neuplatnil, především týkající se průběhu postverifikačního řízení, ke kterým nelze přihlížet. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 320 odst. 1 celního zákona platí pro řízení před celními orgány, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, právní předpisy uvedené v tomto ustanovení. Pro celní řízení platí nejen předpisy uvedené v citovaném ustanovení, ale i předpisy jiné, včetně mezinárodních smluv. Podle čl. 10 Ústavy jsou totiž součástí právního řádu České republiky i vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejichž ratifikaci dal souhlas Parlament

a jimiž je Česká republika vázána, přičemž stanoví-li mezinárodní smlouva něco jiného než zákon, použije se mezinárodní smlouva. Rovněž ust. § 96 zákona o správě daní a poplatků stanoví, že jeho ustanovení se použije, pokud mezinárodní smlouva, která je pro Českou republiku závazná, neobsahuje odlišnou úpravu. Takovou mezinárodní smlouvou je Evropská dohoda zakládající přidružení mezi Českou republikou na jedné straně a Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na straně druhé, která byla publikovaná sdělením Ministerstva zahraničních věcí pod č. 7/1995 Sb.

V čl. 35 Dohody o přidružení se odkazuje na Protokol č. 4 k této Dohodě, který stanoví pravidla o původu zboží pro použití celních preferencí, jež má na zřeteli tato dohoda.

Podle čl. 16 Protokolu č. 4 původní výrobky ve Společenství mají při dovozu do České republiky a původní výrobky v České republice mají při dovozu do Společenství nárok na uplatnění výhod podle této dohody, pokud je předloženo průvodní osvědčení EUR.1 nebo v případech stanovených v čl. 21 odst. 1 „prohlášení na faktuře“ vyhotovené vývozcem na faktuře, dodacím listu nebo jiném obchodním dokladu, který popisuje výrobky takovým způsobem, aby je bylo možno ztotožnit.

Podle čl. 21 odst. 3 Protokolu č. 4 je vývozcem, který vystavuje prohlášení na faktuře, povinen kdykoli na požádání celních orgánů vyvážející země předložit nezbytné doklady prokazující původ výrobků a splnění ostatních podmínek tohoto protokolu.

Podle čl. 28 odst. 2 Protokolu č. 4 je vývozcem vystavující prohlášení na faktuře povinen uchovat po dobu nejméně tří let kopie těchto prohlášení na faktuře a dokumenty zmíněné v čl. 21 odst. 3.

Podle čl. 32 odst. 1 Protokolu č. 4 se provádí následné ověřování důkazů původu namátkově nebo kdykoli mají celní orgány dovážející země opodstatněnou pochybnost o pravosti těchto dokumentů, o původu výrobků v nich uvedených nebo o splnění jiných podmínek tohoto protokolu. Podle odst. 2 citovaného článku za účelem provádění ustanovení odst. 1 vrátí celní orgány dovážející země průvodní osvědčení EUR.1 a fakturu, pokud je předložena, prohlášení na faktuře nebo kopie těchto dokumentů celním orgánům vyvážející země, je-li to možné, též s uvedením důvodů tohoto požadavku. Jakékoli získané dokumenty a informace o tom, že údaje uvedené na důkazu původu jsou nesprávné, jsou zaslány spolu se žádostí o ověření. Podle odst. 3 citovaného článku je ověření prováděno celními orgány vyvážející země. Pro tyto účely mají právo požadovat jakékoli doklady a provádět jakoukoli kontrolu účtů u vývozce nebo jinou kontrolu, kterou považují za účelnou. Podle odst. 5 citovaného článku budou celní orgány žádající o ověření informovány o jeho výsledcích co nejdříve. Z výsledků musí být zřejmé, zda jsou dokumenty pravé, zda je možno výrobky v nich uvedené považovat za původní ve Společenství nebo v České republice a zda jsou splněny ostatní podmínky tohoto protokolu. Podle odst. 6 citovaného článku neobdrží-li v případech opodstatněných pochybností žádající celní orgány žádnou odpověď do deseti měsíců od data žádosti o ověření, nebo nebude-li odpověď obsahovat dostatečné informace pro určení pravosti předmětného dokumentu nebo skutečného původu výrobků, nepřiznají nárok na preference, kromě případů způsobených výjimečnými okolnostmi.

Podle citovaných článků tedy k tomu, aby původní výrobky ve Společenství měly při dovozu do České republiky nárok na uplatnění výhod podle Dohody o přidružení (v daném případě spočívající v neexistenci povinnosti platit za toto zboží dovozní clo), musí být splněna některá z podmínek stanovených v čl. 16 Protokolu č. 4. Jak bylo výše uvedeno, jsou celní orgány oprávněny následně ověřovat důkazy původu a toto oprávnění mají nejen v případě opodstatněných pochybností ve vztahu k předloženým dokumentům, ale i namátkově v jakémkoliv jiném případě. Postup při ověřování důkazů původu je upraven v Dohodě o přidružení, a je tak pro tuzemské celní orgány závazný v souladu s čl. 10 Ústavy. Podle čl. 32 Protokolu č. 4 v rámci následného ověřování důkazů původu mohou celní orgány dovozního státu pouze požádat celní orgány vývozního státu o kontrolu původu propuštěného zboží. Pravomoc týkající se určení původu zboží je v zásadě udělena orgánům vývozního státu a celní orgány dovozního státu jsou vázány závěry legálně vyslovenými celními orgány vývozního státu (srovnej rozsudky Soudního dvora ES ze dne 12. 7. 1984 ve věci *Les Rapides Savoyards a další*, 218/83, Recueil, s. 3105, body 26 a 27, a ze dne 9. 2. 2006 ve věci *Sfakianakis AEVE v. Elliniko Dimosio*, C-23/04 až C-25/04, Sb. rozh. s. I-1265, body 23 a 36). V této souvislosti je třeba zdůraznit, že Protokol č. 4 je založen na systému správní spolupráce, která spočívá jednak v rozdělení úkolů, a jednak ve vzájemné důvěře mezi státem vývozu a státem dovozu (srovnej rozsudek Soudního dvora ES ze dne 9. 2. 2006 ve věci *Sfakianakis AEVE v. Elliniko Dimosio*, C - 23/04 až C-25/04, Sb. rozh. s. I-1265, bod 49).

Postupem předpokládaným v Protokolu č. 4 k Dohodě o přidružení se určí, jakého původu dovážené zboží je a zda má původ v některém členském státě Společenství na straně jedné anebo v České republice či třetím státě na straně druhé. Neoddělitelnou součástí těchto pravidel je pak určení státu, jehož celní (nebo jiný) orgán osvědčí původ zboží. Dvojitý posouzení na základě souběžné kompetence by totiž mohlo vést, při vědomí složitosti pravidel pro určování původu, k odlišným závěrům. Jednoduchý, levný a rychlý formální postup předpokládaný mezinárodní smlouvou nahrazuje složité a zdlouhavé dokazování. Mezinárodní a vnitrostátní celní právo takové jednoduché, levné a rychlé postupy používá proto, aby byl mezinárodní obchod se zbožím co nejvíce usnadněn.

V souladu s výše uvedeným požádal český celní úřad o provedení následného ověření původu zboží německé celní orgány, tj. orgány vyvážející země, a na základě výsledku tohoto ověření pak učinil závěr, že u daných osobních automobilů nelze přiznat příslušnou celní preferenci. České celní orgány tak postupovaly při ověřování důkazů původu osobních vozidel podle Protokolu č. 4, neboť právě v něm je daný postup konkrétně upraven a stanoven. Nejen, že neměly důvod samy ověřovat původ osobních vozidel podle tuzemské právní úpravy, ale ani nemohly, když uvedený závazný postup vycházel z mezinárodní smlouvy. České celní orgány si tedy opatřily řádný důkazní prostředek, když postupovaly podle speciální právní úpravy.

Ze sdělení celních orgánů vývozní země ze dne 29. 8. 2005 a 21. 6. 2006 vyplývá, že následná verifikace proběhla se závěrem, že předmětná vozidla nelze považovat za původní ve Společenství ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 4. Tento závěr vychází z toho, že vývozci nebyli schopni německým celním orgánům předložit podpůrné dokumenty, tj. dokumenty dokazující, že výrobky uvedené na faktuře s prohlášením

vývozce mohou být považovány za výrobky původní ve Společenství, v České republice nebo v jedné ze zemí uvedených v čl. 3 a 4 Protokolu č. 4 a že splňují ostatní požadavky tohoto protokolu, přičemž tyto dokumenty je vývozce podle čl. 28 odst. 2 Protokolu č. 4 povinen uschovat nejméně po dobu tří let a je povinen je kdykoli na požádání celních orgánů vyvážející země předložit. Vývozci sice německým celním orgánům potvrdili, že kupní smlouvy či faktury včetně prohlášení o původu zboží vystavili a podepsali, ale nepředložili nezbytné doklady prokazující původ výrobků a splnění ostatních podmínek tohoto protokolu. Nelze proto akceptovat závěr krajského soudu, že verifikační řízení přineslo nejednoznačné výsledky o původu zboží. Proběhlo-li následné ověřování důkazů původu s jednoznačným negativním výsledkem, nemá právní názor krajského soudu, že české celní orgány byly i v takovém případě povinny v dostatečné míře podchytit ve správních spisech konkrétní pochybnosti, pro které nebyly celní preference přiznány, a blíže rozvést ve svých rozhodnutích, oporu v platné právní úpravě ani ve zjištěném skutkovém stavu. Bylo by to i nadbytečné, neboť za situace, kdy výsledkem následné verifikace byl závěr německých celních orgánů o nepůvodnosti dovezených osobních vozidel, nemohou české celní orgány tomuto zboží přiznat celní preference. Odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 2 Afs 34/2007 - 69, je tak nepatřičný, protože české celní orgány rozhodovaly o doměření cla a daně z přidané hodnoty na základě jiného skutkového stavu než tomu bylo v případě účastníka řízení, tj. v situaci, kdy verifikační řízení nebylo provedeno, neboť vývozce nebyl nalezen.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. září 2009

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu